

— По начестичко ще ми пишете да се разбираме и това ще ми е за споменъ.

— Ахъ, бабо, азъ знаѣ, какво да ти направѣ за споменъ! рекълъ Богданчо. — Ще ти изрѣжѣ нѣщо дървено. Обичашъ ли?

— Една рамка за портретъ ми изрѣжи, Богданчо. — Като ѡ гледамъ, ще си спомнямъ колко ме обичашъ

Богданчо тържественно погледнѣлъ сестра си. Тодорка се изчервила и навела глава къмъ земята . . . но слѣдъ малко весело се изправила и смѣло погледнѣла брата си. Познавало се, че тя е рѣшила нѣщо.

— Какво намисли? неволно ѡ попиталъ Богданчо.

— Нищо! И азъ не по-малко обичамъ баба.

— Ё, тогазъ трѣбва да докажешъ това съ нѣщо! Казалъ Богданчо и отърчалъ да прави рамката.

На другий день Тодорка боязливо влѣзнѣла при майка си.

— Бре! съ работа! казала майка ѣ, като видѣла, че Тодорка държи въ рѣцѣтъ си захвърления едвамъ заплатенъ вѣлненъ чорапъ.

— Мила мамо, казала срамежливо Тодорка:— молиѣ ти се, научи ме да плетѣ . . . И азъ обичамъ баба; въ онзи градъ е студено. . . . Искамъ да ѣ оплета едни чорапи.

— Но ти пакъ може да захванешъ да плачешъ, ако ти се види мѣчно. . . .

— Не, право ти казвамъ, че само ще се трудѣ; ето че това ще бѣде за споменъ на баба.

— Нека така да бѣде, ще видимъ, седни.

Тодорка подала чорапа на майка си и седнѣла весело до неѣ.